

[Rager.]

hvert fald henstille til de grupper, der har mulighed for at kunne udveksle medlemmer i udvalget, altså dem, der er så lykkelige at have mere end ét udvalgsmedlem, at de tager op til overvejelse, om man ikke mellem anden og tredje behandling burde lade nogle udvalgsmedlemmer træde tilbage til fordel for medlemmer, som har interesse for og berøres af denne sag, og hvis vælgeres interesse vel også skal varetages.

Og så udvalgsbetænkningen. Den står i og for sig til det øvrige. Jeg kunne lide at høre udvalgets formand, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, der vel må være den, der har hovedansvaret for betænkningens affattelse, udtale sig om, hvordan det kan gå til, at den henvendelse, der er rettet til udvalget af overborgmester Munk i København, slet ikke omtales. Folketingets medlemmer skal åbenbart ikke have noget at vide om, at den har fundet sted, at overborgmester Munk har præciseret over for udvalgets formand, at han fandt det forslag, man var endt med, både urimeligt og uheldigt og anbefalede, at man ikke gik den vej, og at overborgmesteren bad udvalgets formand om over for udvalgets medlemmer at fremholde de betænkeligheder, som overborgmesteren var kommet med. Jeg spørger udvalgets formand: er dette sket? Har udvalgets formand meddelt udvalgets medlemmer, at overborgmester Munk har været hos formanden og talt med ham og bedt ham om at gøre udvalget bekendt med henvendelsen? Hvis dette ikke er tilfældet, vil jeg mene, at det vil være rigtigt at standse sagens behandling, indtil udvalget har fået lejlighed til nærmere at undersøge, hvorvidt denne henvendelse er blevet kommunikeret udvalgets medlemmer, og jeg forbeholder at stille et sådant forslag, når sagens behandling i dag er forbi. Jeg går ud fra, at jeg må have ret til at stille et sådant forslag; det kan vel stilles på ethvert tidspunkt af en sags behandling.

Jeg vil derefter gøre nogle bemærkninger om realiteten i det, der sker. Det, som gør, at jeg mener, at denne sag er af større vigtighed end en almindelig forhøjelse eller omlægning, er, at jeg ser noget principielt deri. Det, der sker, er rettet mod bysamfundet, det er en omfordeling af hævdvundne rettigheder. Gennem årene har man i stadig

højere grad mindsket den procentvise forskel mellem lokal- og landsportoer. Ved århundredskiftet var satserne 4 øre og 8 øre. De blev ved en ændring efter århundredskiftet 5 øre og 10 øre, men landsportoer var altså stadig det dobbelte af lokalportoer. Efterhånden er den procentvise forskel imidlertid blevet mindre og mindre, og nu mener man altså, at femøren siden århundredskiftet har mistet så meget af sin værdi, at man helt kan stryge forskellen. Derved bærer man naturligvis igen lidt ved til den inflationens bål, som har gjort femøren så lille.

Nu har man talt noget om postvæsenets betjening af kunderne på landet og i byerne og villet bygge en motivering for forhøjelsen op på dette grundlag. Herregud, det er jo et fiskalt forslag, det ved vi; men jeg har ikke spor imod også at tage det spørgsmål op. Man siger, at vi har 4-6 ombæringer i København. Det er muligt — jeg ved det ikke — at vi ikke har brug for dem alle sammen. Tiden ændrer sig, telefonens stærkere brug og mange andre ting gør, at postvæsenet ikke er så vigtigt for storbyensamfundet, som det har været det tidligere. Jeg er såmænd ganske ligeglad, om vi har 4 eller 6 ombæringer, når blot vi får posten på en bedre tid. Forholdet er jo det, at når man er nødsaget til at hensyn til sin beskæftigelse at forlade sit hjem midt i byen om morgenen inden kl. halv ni, så har man på det tidspunkt ikke set nogen post endnu, og når man kommer hjem kl. 17, kan det jo være helt ligegyldigt, om postvæsenet har været der én gang eller fire gange med brevene. Der er altså ikke så forfærdelig megen fornøjelse ved de mange ombæringer.

Og med hensyn til betjeningen af forretninger er det jo sådan, at vi må hente posten selv. Vi må skam gå ind på Københavns postkontor i Købmagergade og hente posten, hvis vi vil have den i nogenlunde rimelig tid, så at vi kan betjene vore kunder i provinsen. Det er slet ikke noget, som er så forfærdelig godt for København. Altså: hvis man vil indskrænke ombæringernes antal, så for min skyld gerne, særlig hvis man vil foretage dem noget tidligere.

Men er man nu sikker på, at beregningen holder? Vi er, ved jeg, ikke så få firmaer, som i forvejen råder over en inkassator,